

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. Пловдив, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Иван Г. Даскалов
като разглежда докладваното от Елена Й. Захова Наказателно дело за възобновяване № 20235000600253 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е по искане от осъдения И. Р. Я. за възобновяване на производството по ВЧНД №466/2022 г. по описа на Пловдивския окръжен съд, с определение по което е било потвърдено определение № 384/18.01.2023 г., постановено по ЧНД №6237/2022 г. на РС-Пловдив.

От съдържанието на искането може да се направи извод, че то е основано на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, предвидид наличието на оплакване за неправилно определяне на общо наказание, както и на режима на изтърпяването му.

Пред настоящата инстанция служебно назначеният защитник на осъдения – адв. К. пледира за основателност на направеното от осъдения искане за възобновяване и моли същото да бъде уважено. Намира, че при извършената кумулация и въззивният, и първоинстанционният съд не са

отчели здравословната състояние на осъденият, който с оглед ендокринно заболяване и още от няколко болести (неназовани) има нужда от по-специално медицинско наблюдение и лечение. Счита, че решаващите делото съдилища са надценили обществената опасност, както на подсъдимия, така и на извършените от него две престъпления. Броят на осъжданията, включени в съвкупността- само две, за еднотипни престъпни деяния намира за смекчаващо обстоятелство относно не приложението на чл.24 от НК, а не, както въззивният съд е преценил, че е отегчаващо обстоятелство. Определеното общо най- тежко наказание не е следвало да бъде увеличавано. С аргумент, че осъденият не е с висока степен на обществена опасност пледира на основание чл.57 ал.3 от ЗИНЗС да бъде определен първоначален общ режим на изтърпяване на определеното общо наказание от три години лишаване от свобода.

Осъденият Я. в изразеното за лично защита и последната си дума се солидаризира изцяло със заявеното от защитника.

Представителят на АП-ПЛОВДИВ изразява становище за неоснователност на искането. Счита, че доводите, които са изложени в съдебните актове на РС-Пловдив и ОС-Пловдив в достатъчна степен обосновават в конкретния случай необходимостта разпоредбата на чл.24 от НК да бъде приложена и размерът на наказанието да бъде увеличен. Искането за промяна на режима счита, че не е основание за възобновяване на производството.

Пловдивският апелативен съд провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери следното:

Искането за възобновяване, направено от осъдения Я., е процесуално допустимо – подадено е от правно легитимиран субект, срещу влязъл в сила съдебен акт от категорията по чл. 419, ал. 1 от НПК и е направено в шестмесечния срок по чл. 421, ал. 3 от НПК .

Разгледано по същество искането с основание по чл. 422, ал.1, т 5 от НПК е **НЕОСНОВАТЕЛНО**.

С определение № 384/18.01.2023 г., постановено по ЧНД №6237/2022 г. на РС-Пловдив, на основание чл. 25, ал. 1 вр. с чл. 23, ал. 1 от НК са групирани наложените на И. Р. Я. наказания по по НОХД № 2505/2020 г. по описа на СРС и по НОХД № 2694/2021 г. по описа на ПРС в размер на най-

тежкото измежду тях, а именно наказание лишаване от свобода за срок от три години. На осн. чл. 24 от НК така определеното наказание е било увеличено със шест месеца. На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „Б“ от ЗИНЗС е определено наказанието в размер три години и шест месеца лишаване от свобода да се изтърпи при първоначален строг режим. На основание чл.25, ал.2 вр. чл.59, ал.1 от НК от така определеното на И. Р. Я. наказание е приспаднато времето, през което същият е бил задържан и е търпял наказание по всяка една от присъдите в групата.

Така постановеният от РС-Пловдив съдебен акт е бил предмет на въззивна проверка, реализирана от ОС-Пловдив, инициирана по частна жалба на осъдения Я.. С определение № 350/05.04.2023 г., постановено по ВЧНД № 466/2023 г. по описа на ОС-Пловдив, е потвърден.

В искането на осъденото лице се претендира, че извършеното с определение по ЧНД № 6237/2022 г. на РС-Пловдив групиране е неправилно както с оглед общия размер на наказанието, така и поради режима на изтърпяването му- строг, който осъденият намира за несъобразен с данните за влошено здравословно състояние.

Внимателният преглед на съдебното минало на Я. сочи, че осъжданията, за които първостепенният съд е постановил определяне на общо наказание - по НОХД № 2505/2020 г. по описа на СРС и по НОХД № 2694/2021 г. по описа на РС- Пловдив, действително са в условията на съвкупност и е правилна преценката, че са налице основанията за определяне на общо наказание в размер на най-тежкото измежду наложените. Този правен извод не е и оспорен в искането за възобновяване от осъдения. Стриктно е приложен чл. 25, ал. 2 от НК. Постановено е приспадане от срока на определеното общо наказание на осъдения Я. на вече изтърпените от осъдения наказания от същия вид.

Първият поставен в искането въпрос е по приложението на чл. 24 от НК. С оглед на данните за: цялостната престъпна дейност на осъдения Я., обществената опасност на отделните деяния, периода, в който те са извършени, конкретните измерения на общественотоопасните последици, както и данните относно понесените от него наказателни санкции, много от които характерни с ефективно изтърпяване на наказания лишаване от свобода, правилно и първостепенният, и въззивният съд са намерили, че така

определеното общо най- тежко наказание не обезпечава целите, визирани в чл. 36 от НК. Увеличението му с шест месеца е съобразено с визираните в чл. 24 от НК ограничения. Наказанието от три години и шест месеца лишаване от свобода не е несправедливо. Отправеното оплакване, че приложението на чл. 24 от НК не е съответно на броя на осъжданията, включени в съвкупността, е неоснователно. От значение в случая са вече изтъкнатите обстоятелства- силно обременено съдебно минало, многократно ефективно изтърпявани наказания от същия вид, които не са изпълнили нито превъзпитателния, нито възпиращия дееца ефект. Включените в съвкупността деяния, видно от доказателствата по делото, са реализирани съответно 3 и 15 дни след поредното му освобождаване от затвора.

Здравословните проблеми на осъдения, на които се акцентира, са недоказани по настоящето дело. Съгласно действащата нормативна уредба при изпълнение на наказанието лишаване от свобода се създават условия за опазване на физическото и психическото здраве на лишените от свобода (чл. 128, ал. 1 от ЗИНЗС). При необходимост от медицинска помощ лечението се осъществява в медицинските заведения, разкрити към местата за лишаване от свобода, а когато няма условия за провеждане на необходимото лечение, лишените от свобода се изпращат в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода, по арг. от чл. 135, ал. 1 от ЗИНЗС. Т.е., и наличие на здравословни проблеми, предпоставящи необходимост от медицинско наблюдение и/или лечение, не е в колизия с допустимото приложение на чл. 24 от НК. Наведеното основание на чл. 422, ал. 5 вр. с чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК не е налице.

Второто оплакване е срещу определения първоначален режим за изтърпяване на наказанието. То следва да се обсъжда като позоваване на визираното в чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК основание- нарушение на закона. Съобразно константната съдебна практика режимът на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода не е обстоятелство, относимо към справедливостта на наказанието.

Според настоящия състав на съда и това нарушение не е налице. Правилно инстанциите по фактите са констатирали наличието на основанията на чл. 57 ал. 1, т.2, б“Б“ от ЗИНЗС. От данните по делото се установява, че включените в съвкупността наказания са за умишлени

престъпления, извършени преди да са изтекли 5 години от изтърпяване на предходно наложено на осъдения Я. ефективно наказание лишаване от свобода. В случая, наложеното му по ЧНД № 5254/2019 г. на РС-София в размер на пет години и шест месеца лишаване от свобода осъденият Я. е изтърпявал до 05.09.2019 г. На 08.09.2019 г. е реализирал първото включено в съвкупността престъпление, на 20.09.2019 г. – второто. Привилегията по чл. 57, ал. 3 от ЗИНЗС- по преценка на съда и в случаите по ал. 1, т. 2 (какъвто е настоящият) да се определи първоначален общ режим за изтърпяване на наказанието е обвързана с изискването **осъденият да не е с висока** степен на обществена опасност. Обсъденото по- горе богато съдебно минало на Я., с многократно ефективно изтърпявани наказания лишаване от свобода, както и реализирането на включените в съвкупността деяния няколко дни след поредното му освобождаване от пенитенциарно заведение са все обективно установени факти, които формират обратния извод- той е с висока степен на обществена опасност и за него чл. 57, ал. 3 от ЗИНЗС е недостъпен.

Предвид изложените съображения Пловдивският апелативен съд, трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения И. Р. Я. за възобновяване на производството по ВЧНД №466/2022г. по описа на Пловдивския окръжен съд, с определение по което е било потвърдено определение № 384/ 18.01.2023 г., постановено по ЧНД №6237/2022 г. на РС-Пловдив

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____